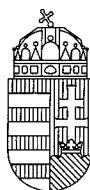

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>W/ 1287-16/2015</i>	
Érkezett: <i>2015 NOV 03.</i> IGAZSÁGÜGYI MINISZTER	
Példány: <i>1</i>	Kezelőiroda:
Melléklet: <i>Ø</i>	<i>E</i>

Iktatószám: XX-1/49 /2015.
Hivatkozási szám: IV/1287-6/2015.

Dr. Lenkovics Barnabás részére
elnök
Alkotmánybíróság

Tisztelt Elnök Úr!

A IV/1287-6/2015. számú végzésével kapcsolatban az alábbiakról tájékoztatom:

Az Ön által hivatkozott ügyekben az indítványozók az egyes fogyasztói kölcsönszerződések devizanemének módosulásával és a kamatszabályokkal kapcsolatos kérdések rendezéséről szóló 2014. évi LXXVII. törvény (a továbbiakban: Törvény) 3. §-át, 4. §-át, 10. §-át és 15. §-át támadják.

1. Az indítványokban támadott jogszabályi rendelkezések

A Törvény 3. § (1) bekezdése szerint „a fogyasztói kölcsönszerződés az e törvényben meghatározottak szerint a törvény erejénél fogva módosul”. A (2) bekezdés szerint „a pénzügyi intézmény köteles a fogyasztói kölcsönszerződés és az ahhoz kapcsolódó biztosítéki szerződés, jelzálogszerződés, önálló zálogjogi szerződés e törvény szerinti módosuló rendelkezéseinek szövegét elkészíteni”. A (3) bekezdés határozza meg a szerződés módosulásának a napját. A (4) bekezdés azt rögzíti, hogy a szerződésmódosulás hatálya a fordulónapra visszamenőleg áll be.

A Törvény 10. §-a tartalmazza a forintra váltás kötelezettségét a deviza- és a devizaalapú fogyasztói jelzálogkölcsön-szerződések, valamint az ingatlanra vonatkozó pénzügyi lízingszerződések tekintetében.

A Törvény 15. §-a a már felmondott szerződésekből származó követelések forintra váltásáról rendelkezik.

2. A támadott jogszabályi rendelkezések értelmezése

A Törvényhez fűzött miniszteri indokolás szerint a jogalkotó kiemelkedő célnak tekintette az egyes szerződések esetében **a fogyasztóknak az árfolyamkockázat alóli mentesítését**. A forintosítás másik lényeges oka **az ország pénzügyi közvetítőrendszere stabilitásának megőrzése** volt. Ennek érdekében került sor a még fennálló fogyasztói szerződésekből származó tartozások forintosítására, oly módon, hogy ez a lehető legkevesebb adminisztrációs teherrel és költségekkel járjon, és országosan egységesen, azonos időbeli hatállyal valósuljon meg. A Törvény célja, hogy a hatályba lépésétől (sőt a 21. § átmeneti rendelkezéseiben már 2015. január elejétől) kiküszöbölje az árfolyamkockázatból adódó bizonytalanságot, és a lakhatáshoz való jog biztosítása érdekében megvédje a családokat.

A forintosítás legfontosabb eleme annak az árfolyamnak a meghatározása, amelyen a tartozások átváltására sor kerül. A Törvény a Kormány és a Magyar Bankszövetség megállapodásának megfelelően tartalmazza az átváltás árfolyamát. A törvény úgy állapítja meg az árfolyamra vonatkozó szabályt, hogy olyan alternatívát állít fel, amely alapján a 2014. június 16. (a Kúria vonatkozó jogegységi döntésének időpontja) és 2014. november 7. között a hiteladósok számára kedvezőbb árfolyam lehessen az átváltás alapja. Az árfolyam az MNB által jegyzett hivatalos devizaárfolyamokat vette figyelembe.

A jogalkotó célja a Törvény megalkotásakor elsődlegesen az volt, hogy az árfolyam változásából adódó további kockázatot a kölcsönszerződések bizonyos körére vonatkozóan megszüntesse. Ennek érdekében a Törvény egy meghatározott időpontban érvényes piaci árfolyamot rögzített, amely a pénzpiaci folyamatokat is figyelembe vette, vagyis tekintettel volt a szerződéskötés óta a Törvényben meghatározott időpontig terjedő árfolyamváltozás hatásaira. A Törvény ehhez kapcsolódóan a hiteltartozás forintra történő átváltását, az átváltáshoz szükséges árfolyamot a jövőre nézve állapította meg.

A forintra átváltást az elszámolási törvény szerinti elszámolás alapján számított tartozás tekintetében kellett a pénzügyi intézménynek elvégeznie; az a tőketartozáson kívül kiterjedt a kamatra, költségre, jutalékra és díjra is, e tekintetben is mentesítve a hiteladósokat a kedvezőtlen árfolyammozgásoktól. A forintra történő átváltásra nyitva álló határidő megegyezik az elszámolásra nyitva álló határidővel.

A Törvény 10. §-ához szorosan kapcsolódva a 12. § (3) bekezdése határozza meg azokat az eseteket, amikor a fogyasztó kérhette a korábbi devizában maradást, vagyis azt, hogy a hitelező a szerződésből származó követelést ne váltsa át forintra.

A fogyasztó a Törvény 12. § (1) bekezdés szerinti lehetőséggel akkor élhetett, ha

a) igazolta, hogy a várható törlesztőrészletet meghaladó összegű rendszeres jövedelme van az MNB által hivatalos árfolyamként jegyzett devizanemben - amely jövedelem adóstársak esetében összesítve értendő -, vagy

b) a JTM¹ alapján jogosult lett volna az adott devizaalapú kölcsönt felvenni, valamint mellékelte az ennek igazolásához szükséges, a pénzügyi intézmény által az 5. § (2) bekezdés

d) pont *da)* alpontja alapján megjelölt iratokat, vagy

c) a fogyasztói jelzálogkölcsön-szerződés hátralévő futamideje legkésőbb 2020. december 31. napján lejár, vagy

d) a Törvény alapján a forintra átváltás esetén számítható induló kamat meghaladja a (7) bekezdés alapján eredetileg számítható kamatot, kamatfelárat,

és árfolyamgáttal érintett fogyasztói kölcsönszerződés esetén a fogyasztó a pénzügyi intézménynek írásban nyilatkozott annak tudomásulvételéről, hogy a pénzügyi intézmény a fordulónaptól kezdődően nem biztosítja az általa alkalmazott törlesztési árfolyam és az árfolyamgát törvényben meghatározott rögzített árfolyam közötti különbség forintösszegét az árfolyamgát törvény szerinti gyűjtőszámlahitelből történő folyósítással.

A törvény erejénél fogva sorra kerülő forintosítás alóli kivételek közül az első esetben arról van szó, hogy az adósnak abban a devizában van a jövedelme, amelyben a tartozása fennáll (pl. svájci frank vagy euró). A kivétel háttérében az áll, hogy ebben az esetben az adós számára az átváltás okozott volna árfolyamkockázatot és így veszteséget.

¹ A jövedelemarányos törlesztőrészlet és a hitelfedezeti arányok szabályozásáról szóló 32/2014. (IX. 10.) MNB rendelet szerinti jövedelemarányos törlesztőrészlet mutató (JTM).

A második esetben az adós akkor kérhette a forintosítás mellőzését, ha megfelelt a 32/2014. (IX. 10.) MNB rendeletben foglalt feltételeknek, vagyis ha a forintosítás időpontjában is vehetne fel deviza alapú kölcsönt. A jogalkotó tehát azoknak az adósoknak is lehetővé tette a tartozás devizában való fenntartását, akik a hatályos jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően, a Törvény hatálybalépésekor is vehettek volna fel deviza alapú hitelt.

A Törvény 12. § (3) bekezdésében foglalt kivételek harmadik csoportjába azok az adósok tartoznak, akiknek a szerződése legkésőbb 2020. december 31-én jár le. A forintosítással érintett jelzáloghitel-szerződések jellemzően hosszú futamidejű szerződések. Minél kevesebb idő van hátra azonban a hitelszerződés futamidejéből, annál alacsonyabb az adóst terhelő árfolyamkockázat. Ennek alapján a jogalkotó úgy ítélte meg, hogy a rövid és közepes futamidejű hiteleknel lehetővé teszi az adósok számára azt, hogy magukra vállalják az abból származó kockázatot, hogy tartozásukat nem váltják át forintra. Ezek a közepes futamidejű hitelszerződések a forintosítással érintett teljes szerződéses állományon belül csak egy kisebb arányt képviselnek, így az ebből származó tartozások devizában való maradása nem jelent kockázatot az ország pénzügyi közvetítőrendszerére nézve, nem veszélyezteti annak stabilitását.

Hasonló okokból illeti meg az adósokat választási lehetőséget a deviza alapú autóhiteleknel és egyéb személyi hiteleknel a 2015. évi CXLX. törvény alapján. Ezeknek a fogyasztói hiteleknek ugyanis a 90%-a rövid (legfeljebb 1 éves) futamidejű és csak mintegy 10%-a közepes (1-3 éves) futamidejű. Ezeknél a hiteleknel tehát jóval kisebbek az adósokat, illetve a pénzügyi közvetítőrendszert terhelő kockázatok, így a jogalkotó nem is tartotta indokoltnak a kötelező forintosítást. Ezeknek az autóhiteleknek és egyéb fogyasztói hiteleknek a köre – futamidő szempontjából – egybeesik a Törvény 12. § (3) bekezdésének c) pontjában foglalt jelzáloghitelekkel.

A Törvény 12. § (3) bekezdésének d) pontja abban az esetben teszi lehetővé az adós számára a tartozás devizában történő fenntartását, ha az adós a forintosítás következtében a szerződés egy meghatározott paramétere (kamat, kamatfelár) tekintetében hátrányba kerülne. Ha tehát fennállt a veszélye annak, hogy az adós a forintosítás után valamely szerződéses feltétel

tekintetében rosszabb helyzetbe kerül, mint amilyenben korábban volt, akkor megillette őt az a választási lehetőség, hogy tartozása továbbra is devizában maradjon.

A 12. §-hoz fűzött miniszteri indokolás ezzel kapcsolatban azt emeli ki, hogy a törvény lehetőséget ad arra, hogy az árfolyamkockázatnak kevésbé kitett fogyasztók kezdeményezhessék deviza vagy devizaalapú fogyasztói jelzálogkölcson-szerződéseik fenntartását. Ezt a szerződés forintra történő átváltást tartalmazó módosuló rendelkezéseinek kézhezvételét követően teheték meg a pénzügyi intézménynél. Ilyen módon tudomást szereztek arról, hogy forintra történő átváltás esetén milyen törlesztőrészletet kellene fizetniük, és harminc nap állt rendelkezésükre arra, hogy átgondolják, melyik megoldás lenne előnyösebb számukra.

A Törvény szándékoltan nem tette korlátlanul lehetővé valamennyi fogyasztó számára a deviza vagy devizaalapú fogyasztói jelzálogszerződés fenntartásának választását. Ezt a választási lehetőséget azokra a fogyasztókra szűkítette le, akiket az esetleges jövőbeli árfolyamkockázat hatása kevésbé érintene hátrányosan, vagy akiknek a jelzálogkölcson-szerződés hátralévő futamideje viszonylag rövid, vagy akik számára a forintra történő átváltás során meghatározott új kamat hátrányos lenne. A Törvény pontosan meghatározta azt az eljárási rendet, amely keretében a fogyasztó élhetett a forintra történő átváltással kapcsolatos választási lehetőségével. A jogbiztonság érdekében meghatározta a pénzügyi intézmény ezzel kapcsolatos kötelezettségeinek határidejét.

A Törvény abban az esetben is egyértelműen meghatározza az induló kamat maximumát, ha a fogyasztó döntése alapján a szerződés forintosítására nem került sor. E kamatszabályok is úgy kerültek meghatározásra, hogy az alkalmazásra kerülő kamatok ne haladhassák meg a törvényben meghatározott eredetileg számítható kamatot.

A Törvény 10. és 12. §-ával kapcsolatban azt is ki kell emelni, hogy a fennálló szerződésekbe történő jogalkotói beavatkozásra a *clausula rebus sic stantibus* elve alapján került sor. Ennek lényege, hogy a jogalkotó mindkét fél érdekeit figyelembe véve hajtott végre egy olyan tartalmú szerződésmódosítást, amely egyrészt megváltoztatta a fennálló tartozás pénznemét (forintra váltotta azt), másrészt pedig ehhez egy alacsonyabb kamatszint is járult. **A hitelezői oldalon a nyitott deviza pozíciók zárása** volt az az alkotmányos szempontból is

meghatározó érdek, amelyre a jogalkotónak figyelemmel kellett lennie. A hitelintézeteknek ugyanis mielőbb zárniuk kellett a nyitott deviza pozícióikat, amelyhez elengedhetetlen volt a még fennálló deviza alapú szerződésekből származó követelések minél nagyobb arányú forintra váltása. Ennek elmaradása vagy késedelme olyan rendszerszintű kockázatot jelentett volna Magyarország számára, amely többek között a forint jelentős gyengülését – és ennek következtében a deviza alapú szerződések adósai helyzetének jelentős romlását - vonta volna maga után.

A deviza és a devizaalapú hitelkonstrukciók kivezetésével összefüggésben a jogalkotó az átváltási árfolyam meghatározása során figyelembe vette, hogy a Kúria a jogegységi döntésében arra a következtetésre jutott, hogy az árfolyamkockázat az érvényes szerződések esetén a hiteladóst terheli, másrészt azt is tekintetbe vette, hogy a deviza és devizaalapú hitelek kamata mindig is jóval alacsonyabb volt, mint az ugyanabban az időpontban azonos hitelcélra nyújtott forinthiteleké. Ennek következtében a deviza, illetve a devizaalapú hitelek forintosítása nem járhatott olyan közvetett hatással, hogy a forinthitelek méltánytalanul hátrányos helyzetbe kerüljenek a deviza, illetve a devizaalapú hitelek adósaihoz képest. A Törvényjavaslatban rögzített, forintosításra irányadó árfolyamok ezt a szempontot is érvényesítették.

A fennálló szerződésekbe való beavatkozásra az Alkotmánybíróság korábbi döntései alapján került sor. Az Alkotmánybíróság a 8/2014. (III. 20.) AB határozatának [90] pontjában – hivatkozva a 32/1991. (VI. 6.) AB határozatban foglaltakra – arra mutatott rá, hogy különösen a hosszú évekig fennálló szerződési viszonyokra a jelentős gazdasági – esetleg politikai -, pénzügyi és egyéb társadalmi változások számottevő hatást, lényegi befolyást gyakorolnak. A szerződéskötéskor előre nem látott körülmények ugyanis lényegesen megváltoztathatják a szerződő felek helyzetét, a jogok és kötelezettségek arányát, és valamelyikük számára rendkívül terhessé vagy egyenesen lehetetlenné tehetik a szerződés változatlan tartalommal történő fenntartását, illetőleg a szerződés teljesítését. Ezekben a rendkívüli változást előidéző esetekben a törvények lehetővé teszik, hogy az egyes egyedi jogviszonyokba a bíróság beavatkozzon, és módosítsa, a megváltozott körülményekhez igazítsa a tartós, hosszú lejáratú szerződések eredeti tartalmát.

Kimondta az Alkotmánybíróság továbbá azt is, hogy ha a társadalmi méretű változások a szerződések nagy tömegét érintik, indokolt – és alkotmányosan nem kifogásolható –, hogy a jogviszonyok megváltoztatására, módosítására a törvényhozás dolgozzon ki általános megoldást. Az állam azonban jogszabállyal a fennálló szerződések tartalmát általában csak ugyanolyan feltételek fennállása esetén módosíthatja, változtathatja meg alkotmányosan, mint amilyen feltételek fennállását a bírósági úton való szerződésmódosítás megkövetel. Vagyis a tartós jogviszonyok jogszabállyal történő alakítására a *clausula rebus sic stantibus* tételének alkalmazásával kerülhet sor.

Eszerint a jogalkotó – akárcsak a bíróság – akkor jogosult a fennálló és tartós szerződési jogviszonyokat módosítani, ha a szerződéskötést követően beállott valamely körülmény folytán a szerződés változatlan tartalommal történő fenntartása valamelyik fél lényeges jogos érdekét sérti, a körülményváltozás nem volt ésszerűen előrelátható, továbbá, ha az túlmegy a normális változás kockázatán. A jogszabályi beavatkozásnak pedig további feltétele, hogy a lényeges körülményváltozás társadalmi méretű legyen, vagyis a szerződések nagy tömegét érintse. A törvényhozó feladata meghatározni és egyúttal felelőssége eldönteni, hogy melyek azok a területek, amelyeken a beavatkozás már jogalkotási követelmény. Azt pedig, hogy a beavatkozás feltételei alkotmányosan fennállnak-e, köteles bizonyítani. Vita esetén viszont az Alkotmánybíróság jogosult a beavatkozás alkotmányosságát eldönteni, ugyanúgy, ahogy a konkrét, egyes szerződésekben a Ptk. alapján esetenként a bíróság jár el és a feltételek fennállása esetén módosítja a szerződések tartalmát.

A 8/2014. (III. 20.) AB határozat [91] pontja szerint mindez azonban nem jelenti azt, hogy a Ptk. válna alkotmányos mércévé a szerződésekbe való állami beavatkozás megítélésénél, hanem csak azt, hogy a jogbiztonság követelményei, a szerződéses szabadság, a megkötött szerződés teljesítésébe vetett bizalom akkor érvényesülnek, ha az egyedi szerződések bírói úton való módosítása feltételeitől a jogalkotó a szerződések tömegének módosításakor nem térhet el. A magánjogi tartós jogviszonyok jogszabállyal történő alakítására a *clausula rebus sic stantibus* tételének alkalmazásával kerülhet sor. A bírói szerződésmódosítás a magánfelek eltérő érdekeinek új egyensúlyba hozására alkalmas eszköz az eset összes körülményeinek mérlegelésével. A törvényi úton történő szerződésmódosításnak is, amennyire lehet, mindegyik fél méltányos érdekeit figyelembe kell vennie, vagyis az ilyen

szerződésmódosításnak is érdekegyensúlyra kell törekednie a megváltozott körülmények mellett.

A Törvény 10. és 12. §-ában foglalt rendelkezések megfelelnek az idézett alkotmánybíróági határozatokban foglalt feltételeknek.

Figyelmet érdemel, hogy a Törvény az érintett fogyasztók számára díj- vagy költségteherrel nem járt, és **díjmentesen tette lehetővé a fogyasztóknak azt, hogy egy számukra kedvezőbb hitelszerződéssel váltsák ki a korábbi szerződésüket.**

Elmondható végül, hogy **a Törvény** nemcsak a forintosítással könnyítette a hiteladósok helyzetét, hanem azáltal is, hogy **előírta a módosuló szerződések egyes kamatkondícióinak kereteit is.**

A Törvény 10., illetve 12. §-ának megalkotása során a jogalkotó elsődleges célja az volt, hogy kiküszöbölje azt a rendszerszintű kockázatot, amelyet a devizában fennálló fogyasztói hitelek az ország gazdaságára nézve jelentettek. A cél emellett egy olyan jogi megoldás kialakítása volt, amelynek megvalósítása után **a jogalkotónak a jövőben már nem kell ismételtén a fennálló szerződésekbe beavatkoznia.** Tekintettel arra, hogy a kötelező forintosítás a hitelezők számára komolyabb beavatkozást jelentett, ezért a jogalkotónak méltányolnia kellett azt a hitelezői igényt, hogy **a hitelező kitettsége a lehető legkisebb legyen.** Ezért kellett a kötelező forintosítás alóli kivételeket azokra az esetekre korlátozni, amikor a felek közötti érdekegyensúly fenntartása még indokoltá tette az adós számára a választási lehetőség biztosítását.

A Törvény 12. §-ától lényegesen eltérő a Törvény 15. §-ának alkalmazási köre. Ez a szakasz a már felmondott szerződésekből származó követelések forintosításáról rendelkezik. Ez azt jelenti, hogy **a 15. § esetében már nincs szó fennálló szerződésekről, így a jogalkotó nem is tudott beavatkozni ezekbe a szerződéses jogviszonyokba. A 15. § az adós számára biztosított kedvezmény, nem pedig a *clausula rebus sic stantibus* keretei között lehetővé tett jogalkotói beavatkozás.** Ennek a kedvezmény rendszernek az egyik eleme a Törvény 15. § (3) bekezdésében meghatározott 30 napos határidő, amely a hiteladós fogyasztó számára

lehetővé teszi, hogy tartozása az eredeti devizanemben történő nyilvántartását válassza. A jogalkotó célja a Törvény 15. §-ában az volt, hogy a hiteladósoknak a felmondott szerződések alapján fennálló fizetési kötelezettsége ne nőjön a kedvezőtlen árfolyamváltozás miatt.

A Törvény 15. §-ában a felmondott szerződésekből származó tartozások adósai számára biztosított lehetőség egy olyan jogalkotói döntés eredménye, amelynek alkotmányos szempontból semmilyen kapcsolatban sem áll a fennálló szerződésekbe történő jogalkotói beavatkozással.

A Törvény 16. §-a a fogyasztók számára biztosította a jogorvoslati lehetőséget, a pénzügyi intézményeknek a forintosítással kapcsolatos intézkedései továbbá az MNB fogyasztóvédelmi ellenőrzése alatt álltak.

A fogyasztókat a jogalkotó a törvényi forintosítással megkímélte a szerződések egyedi módosítására vonatkozó kezdeményezésektől és a szerződésmódosítás költségeitől is. A Törvény a forintosítás és az elszámoltatás adminisztratív teendőit a pénzügyi intézményrendszerre terhelte. A törvényi forintosítás azzal az előnnyel is járt, hogy országosan azonos fordulónapon állt be a szerződésmódosulás hatálya, míg az egyedi szerződésmódosítások esetén azok, akikre később került volna sor, mindaddig viselték volna a nemzetközi pénzügyi folyamatok esetleges kedvezőtlen változásainak a következményeit.

Összességében elmondható, hogy a Törvény a fogyasztók számára nem szüntette meg a szerződésekkel összefüggő rendelkezési jogot, hanem azt olyan mértékig korlátozta, amit az ország devizakitettsége és a pénzügyi intézményrendszer stabilitásának megőrzése – mint nemzetgazdasági érdek – indokolt.

Véleményem szerint nem helytálló az indítványozók azon állítása, hogy a Törvény az árfolyamváltozás terheit véglegesen és minden körülmények között a hiteladósokra hárította, mert az árfolyam meghatározásánál a 10. § szerinti módszertan az a) és a b) pont szerinti árfolyam közül a fogyasztók számára kedvezőbb devizaárfolyamot rendelte alkalmazni, és ezt a közgazdasági döntést a jelenlegi devizaárfolyamok is igazolták, nemzetközi pénzügyi

intézmények által is elismert módon. A törvény hatályba lépése óta eltelt időszak bizonyította, hogy a jogalkotó a fogyasztókat a jövőbeli, kiszámíthatatlan árfolyamváltozásoktól óvta meg.

A fogyasztók számára a **Törvény a forintosítással egyidejűleg a szerződés kamatfeltételeinek átláthatóságát is biztosította, továbbá díjmentesen tette lehetővé a hitelkiváltást**, vagy annak kérelmezését, hogy a forintosítás mellőzésével a korábbi devizanemben maradjon fenn a szerződésük. Az ország rövid- és középtávú devizakitettségeinek csökkentése olyan összetársadalmi érdek, amelynek érdekében a jogalkotó a fennmaradó szerződések esetében csak azoknak a fogyasztóknak tette lehetővé a deviza- vagy devizaalapú szerződés fenntartását, akik a törlesztés alapjául szolgáló bevételüket devizában kapják vagy a hátralévő futamidő rövidege miatt már közgazdaságilag nem célszerű a szerződéses kondíciók megváltoztatása. A Törvény 13. §-a emellett valamennyi fogyasztó számára biztosítja a díj- és költségmentes felmondás jogát. Ennek alapján arra is van lehetőség, hogy az a fogyasztó, akit megillet a devizában maradás joga, egy újabb, kedvezőbb kondíciókkal rendelkező hitelt vegyen fel.

A már felmondott szerződésekből eredő tartozásoknál a jogalkotó a Törvény 15. §-ában a hiteladós döntési szabadságát nem kívánta korlátozni abban, hogy kizárólag a fenti okok igazolása esetén kérhesse a forintosítás mellőzését, mert ez a hátralékos állomány már nem olyan élő szerződéses állomány, amelynek középtávon is hátrányos hatása lenne az ország devizakittségére. A jogalkotó tehát a Törvény 15. §-ában az arányos mértékig avatkozott a magánjogi jogviszonyokba – de nem a szerződésekbe! -, miközben érvényesítette azt a fogyasztóvédelmi célt, hogy a felmondott szerződések hiteladósainak tartozása a végrehajtás során ne növekedjen a kedvezőtlen árfolyammozgások miatt.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fenti tájékoztatást elfogadni szíveskedjék.

Budapest, 2015. október 23.

Tisztelettel:

 Dr. Procsányi László